

Sygnatura akt VI Ka 531/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 lipca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślukowski

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Krzysztofa Garbali Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2018 r.

sprawy **P. D.** ur. (...) w W.

syna C. i J.

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 lutego 2018 r. sygnatura akt III K 467/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zasądza od oskarżycielki posiłkowej A. M. na rzecz oskarżonego P. D. kwotę 840 zł (ośmiuset czterdziestu złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez niego wydatków na ustanowienie obrońcy w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżycielki posiłkowej A. M. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwudziestu złotych) i wymierza jej opłatę za drugą instancję w kwocie 60 zł (sześćdziesięciu złotych).

Sygn. akt VI Ka 531/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2018 r. sygn. akt III K 467/15 Sąd Rejonowy w Gliwicach warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego P. D. o czyn z art. 177 § 1 kk, ustalając okres próby na 1 rok (punkt 1). Na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej A. M. w kwocie 3000 zł tytułem zadośćuczynienia (punkt 2). Zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. kwotę 1176 zł tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika procesowego (punkt 3). Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa część wydatków oraz opłatę (punkt 4).

Wyrok został zaskarżony apelacją pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. M., który zaskarżył wyrok w zakresie punktu 2. Stawiając zarzuty: obraży prawa materialnego a to art. 67 § 3 kk, błąd w ustaleniach faktycznych i obrazę przepisów postępowania a to art. 424 § 1 i 2 domagał się zmiany wyroku i nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody oraz obowiązku zadośćuczynienia poprzez zasądzenie na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty łącznie 62500 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie jest zasadna i dlatego na uwzględnienie nie zasługiwała.

Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień, które stanowiłyby bezwzględne przyczyny odwoławcze. Nie zachodzi także rażąca niesprawiedliwość orzeczenia.

W związku z tym przy dokonaniu kontroli odwoławczej przy apelacji wniesionej wyłącznie na niekorzyść oskarżonego uwzględnienie apelacji może nastąpić tylko w razie zaistnienia uchybienia wskazanego w środku odwoławczym.

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Co się tyczy zarzutu pierwszego apelacji to nie ulega wątpliwości, że nawet bez wniosku sąd warunkowo umarzając postępowanie karne nakłada na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody. Tyle, że w sposób oczywisty chodzi o szkodę rzeczywistą i prawidłowo wykazaną. Sąd I instancji, co prawda nieco lakonicznie, ale odniósł się do kwestii możliwości orzeczenia odszkodowania. Wskazał, że pokrzywdzona jedynie szacunkowo wskazała wartość szkody i nie przedłożyła żadnych dokumentów. W tym kontekście apelujący nawet nie próbował stanowiska Sądu I instancji podważyć. Z niezrozumiałych względów dopatrywał się apelujący, że Sąd ten pomylił obowiązek naprawienia szkody z zadośćuczynieniem a nawet sugerował, że kwota 3000 zł którą Sąd I instancji orzekł stanowi w rzeczywistości odszkodowanie a zadośćuczynienia Sąd I instancji błędnie nie orzekł.

Do wyводу Sądu I instancji, że pokrzywdzona w żaden sposób nie wykazała poniesionych wydatków a więc istnienia szkody nie udowodniła, pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej się nie odniósł.

Odnosząc się zatem do kwestii obowiązku naprawienia szkody, należy przyznać Sądowi I instancji rację. Obowiązek naprawienia szkody wiąże Sąd meriti istnieje tylko o tyle, o ile wysokość szkody jest wykazana dowodami. W tym wypadku rachunkami poniesionych przez pokrzywdzoną wydatków. W sytuacji gdy wysokość szkody nie zostanie wykazana prawidłowo to Sąd I instancji obowiązku naprawienia szkody orzec nie może. Gdy zaś szkoda jest prawidłowo wykazana tylko w pewnym zakresie, to sąd orzeknie obowiązek naprawienia szkody tylko w takiej wysokości w jakiej wysokość szkody wykazano.

Co się tyczy obowiązku orzeczenia zadośćuczynienia (zarzut drugi) to należy mieć na uwadze, że przepis nakłada na sąd karny obowiązek zadośćuczynienia przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego tylko w miarę możliwości. Innymi słowy w razie wątpliwości sąd nakłada na sprawcę obowiązek zadośćuczynienia tylko w takim zakresie w jakim uzna za niezbędne. Trzeba zauważyć, że krzywda jest wartością bardzo trudno wymierną. Bardzo trudno zatem orzec zadośćuczynienie, mające tę krzywdę zrekompensować. Sąd I instancji orzekł zadośćuczynienie w wysokości nie zaspokajającej oczekiwań oskarżycielki posiłkowej. Wbrew stanowisku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej orzeczenie to nie jest w ocenie Sądu Okręgowego orzeczeniem o rażącej łagodności. Trzeba tu przypomnieć, że rażąca niewspółmierność orzeczenia zachodzi wtedy, gdy już na pierwszy rzut oka orzeczenie jest niesprawiedliwe. Niesprawiedliwość musi być w ocenie sądu odwoławczego najzupełniej oczywista i absolutnie nieakceptowalna. Z takim orzeczeniem nie mamy do czynienia w tej sprawie. Zadośćuczynienie orzeczone przez Sąd I instancji, choć istotnie łagodne, nie jest rażąco niewspółmiernie łagodne, zwłaszcza gdy weźmie się pod uwagę, że zadośćuczynienie są orzeka w miarę możliwości.

Jeśli chodzi o zarzut trzeci to nie jest on w żaden sposób uargumentowany. Sąd odwoławczy zbadał go zatem tylko w takim zakresie jaki wynika wprost z ostatniego zarzutu odwoławczego. W ocenie Sądu odwoławczego nie zachodzi żadna sprzeczność między treścią rozstrzygnięcia z punktu 2 a uzasadnieniem wyroku. Tok rozumowania Sądu I instancji jest jasny i jego zrozumienie ani przesłedzenie nie nastręcza trudności.

Z tych względów apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie została uwzględniona a wyrok został utrzymany w mocy. Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej było orzeczenie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze.